

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Haplové a soudců JUDr. Evy Lukotkové a JUDr. Jany Kubenové ve věci žalobce: **K. D.**, bytem, zast. JUDr. Pavlem Kvíčalou, advokátem se sídlem nám. T.G. Masaryka 18, 796 01 Prostějov, proti žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**, se sídlem Kolářská 451/13, 746 01 Opava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 7. 2014, č.j. 2098/1.30/13/14.3,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 7. 2014, č.j. 2098/1.30/13/14.3 se **zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na nákladech řízení částku 4.114 Kč, k rukám JUDr. Petra Kvíčaly, advokáta se sídlem nám. T.G.Masaryka 18, 796 01 Prostějov do 30 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného ze dne 23. 7. 2014, č.j. 2098/1.30/13/14.3 bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Moravskoslezský kraj a Olomoucký kraj se sídlem v Ostravě (dále jen správní orgán prvního stupně) ze dne 17.4.2013, č. j. 14150/10.72/12/14.3 a napadené rozhodnutí bylo potvrzeno.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně bylo rozhodnuto o tom, že se účastník řízení dopustil správního deliktu podle ust. § 140 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o zaměstnanosti) tím, že umožnil fyzickým osobám J. F. a M. G. výkon závislé práce pomocných stavebních prací dne 30.1. a 31.1.2012 a od 20.2. do 23.2.2012, S. M. od 20.2. do 22.2.2012 výkon závislé práce betonáže podlah a R. M. od 20.2. do 23.2.2012 výkon závislé práce betonáže podlah na pracovišti Rezidence F., F. P., mimo pracovněprávní vztah, tedy umožnil jim výkon nelegální práce ve smyslu ust. § 5 písm. e) bod 1 zákona o zaměstnanosti. Za uvedený správní delikt byla účastníku řízení podle ust. § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti uložena pokuta ve výši 250.000 Kč a uložena povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1.000 Kč.

Ve včas podané žalobě žalobce popřel, že neuzavřel s osobami uvedenými ve výroku rozhodnutí pracovněprávní vztah, neboť ho prokázal písemnými důkazy a výpovědí svědkyně provozující účetnictví žalobce. Pod pojmem zaměstnanec měl na mysli pouze osobu v hlavním pracovním poměru na základě pracovní smlouvy. V době kontroly byl nervózní, neznalý právních předpisů. Správními orgány vyhodnocený výslech svědka Ing. D. jako objektivní důkaz, který tvrdil, že se na pracovišti nacházeli zaměstnanci firmy K., nikoliv žalobce, nevyvrátil obranu žalobce, že výkazy odpracované doby nejsou nikým podepsány a totožnost přítomných osob nebyla nijak zjišťována. Dále žalobce namítal, že v době vydání rozhodnutí již nebyl živnostníkem, proto ho nelze za porušení zákona o zaměstnanosti sankcionovat. Vytýká žalovanému nedostatečné zjištění skutkového stavu, neboť dovodil přítomnost některých fyzických osob z evidence docházky vedené zaměstnancem firmy S. M., která není nikým podepsána. Docházka za měsíc březen je vedená ručně a je přepisována a škrtnuta. Není zřejmé, jak docházelo k identifikaci osob přítomných na staveništi. Podle žalobce správní orgán neoprávněně nevyhověl návrhu důkazu výsledkem svědků v rozhodnutí vyjmenovaných za účelem zjištění okolností uzavření dohod o provedení práce a neprovedení důkazů neodůvodnil. Žalobce přitom považuje výslech za důležitý hlavní důkaz pro objektivní zjištění skutkového stavu. Žalovaný neposoudil společenskou nebezpečnost jednání žalobce, nevypořádal se s tím, že uložená pokuta je likvidační a způsobuje dlouhodobou zadluženost žalobce v pracovní i rodinné rovině. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření poukázal na své rozhodnutí, kde se podrobně zabýval uvedenými námitkami žalobce, které v žalobě vznesl, neboť jsou obdobné jako jeho odvolací námitky. K otázce uzavření pracovněprávního vztahu mezi žalobcem a kontrolovanými osobami odkázal na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, který se s těmito námitkami již ve svém rozhodnutí vypořádal a poukázal na to, že sám žalobce uvedl, že s fyzickými osobami neměl nic sjednáno, ale s panem B. F. měl uzavřenou písemnou „dohodu o práci“, kterou předložil. Tím zpochybnil okolnost, že dohody o provedení práce s ostatními fyzickými osobami byly uzavřeny v časových souvislostech, které uvádí. V otázce uzavřeného pracovněprávního vztahu si musel být minimálně vědom obsahu dohod o pracích konaných mimo pracovní poměr, neboť s panem B. F. měl dohodu uzavřenou. K otázce evidence osob na pracovišti a výpovědi svědka Ing. D., rovněž žalovaný odkázal na rozhodnutí správního orgánu I. stupně s tím, že svědek Ing. D. objasnil, jak byla docházka tvořena, jak byly činěny záznamy a proč nebyla podepsána. Poukázal na to, že to byl žalobce, kdo fyzické osoby ztotožnil jako osoby, s nimiž neměl nic uzavřeno, pouze byl domluven, kolik korun jim bude vyplácet a vyplácel je v hotovosti a uvedl, které dny tyto osoby pracovaly, což odpovídalo záznamům v docházce. Odpovědnost žalobce za správní delikt se

vztahuje k období, kdy měl deliktní způsobilost, tedy fakticky podnikal a nepozbyl tuto odpovědnost za spáchaný správní delikt přerušením živnostenského podnikání.

Docházka nebyla jediným důkazem pro závěr Oblastního inspektorátu práce ve výroku jeho rozhodnutí, byla toliko podpůrným k protokolu o výsledku kontroly, v něm zaznamenané skutečnosti a zejména výpověď žalobce. Ač žalobce nepovažuje docházku za průkaznou, existuje důkaz a to výpověď Ing. D. ohledně vedení docházky, kdo ji prováděl, kterých osob se týkaly, přičemž při evidenci docházky nebyla prováděna kontrola, zda ten či onen pracovník má uzavřen pracovněprávní vztah, neboť se jednalo vždy o záležitost toho či onoho zaměstnavatele a právě k osobám uvedeným ve výroku rozhodnutí se žalobce přihlásil. Na pracovišti se nacházelo velké množství fyzických osob pracujících pro různé subjekty a ověřování fyzických osob bylo vždy prováděno, stejně jako v případě žalobce. Fyzické osoby uvedené ve výroku rozhodnutí přivedl na pracoviště žalobce, osoba zaznamenávající docházku neměla pochybnosti o tom, že jde o osoby, které žalobce přivedl, a na místě kontroly pracovaly.

Neprovedení důkazů výsledkem navrhovaných svědků žalobcem je řádně odůvodněno v prvostupňovém rozhodnutí, neboť ten dospěl k závěru na základě skutečností zjištěných při kontrole, že žalobce umožnil uvedeným fyzickým osobám výkon závislé práce mimo pracovněprávní vztah, když sám uvedl, že s nimi neměl nic sjednáno, ústně dohodli výplatu peněz v hotovosti. Totožnost fyzických osob provedl sám účastník řízení. Jejich výslech by byl namístě, pokud by v době kontroly tvrdil, že pracovněprávní vztah uzavřen byl a nebyl by ho schopen prokázat. Pokud sám žalobce neučinil návrh konkrétní dohody o práci konané mimo pracovní poměr vůči fyzickým osobám, pak ani tyto nemohly učinit akceptaci.

Žalovaný odmítá, že by se dopustil formalistického přístupu a bezohlednosti, neboť z rozhodnutí je zřejmé, že zvažoval před uložením sankce všechny skutkové okolnosti, pokutu uložil na samotné spodní hranici zákonné sazby, která nemohla být modifikována snížením i přes znalost majetkových poměrů účastníka řízení. Uvedená sankce je v souladu se zákonem. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), jde o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že kontrola Oblastního inspektorátu práce byla na pracovišti Rezidence Florián provedena 22.3.2012. V té době nebyly zjištěny při výkonu práce fyzické osoby účastníka řízení. Dne 2.4.2012 kontrola pokračovala v regionální kanceláři, kde z evidence docházky, kterou vedl objednatel stavby S. M., a.s. byly zjištěny mimo fyzických osob, které dne 22.3.2012 pracovaly na stavbě, další fyzické osoby a to pan B. a J. F., G., M., M., k nimž toho dne účastník řízení poskytl informace uvedením, že pan B. F. s ním měl sjednanou písemnou „dohodu o práci“ a se zbývajícími neměl sjednáno nic ve dnech, kdy na pracovišti pracovali, pouze byli ústně domluveni, kolik korun jim bude vyplácet, což jim vyplatil v hotovosti na ruku. Účastník řízení uvedl, že nemá žádné zaměstnance. Docházku těchto osob si vedl v deníku, jinak byla vedena ve stavebním deníku u stavbyvedoucího. Fyzické osoby pracovaly podle požadavku stavby, neměly stanovenou týdenní pracovní dobu. Následujícího dne účastník řízení předložil oblastnímu inspektorátu dohody o provedení práce ze dne 30.1.2012. Pan B. F. pracující na základě živnostenského listu měl s účastníkem řízení sjednanou dohodu o provedení práce 30.1.2012. Zbývající

fyzické osoby podle sdělení účastníka řízení neměly stálé zaměstnání a příležitostně si přivydělávaly. Toho dne popřel sdělení z předcházejícího dne, že s fyzickými osobami neměl nic sjednáno. Protokol o průběhu a výsledku kontroly ze dne 30.4.2012 mu byl předán a seznámil se s ním dne 14.5.2012, práva přezkoumat protokol nevyužil. Oblastní inspektorát na základě skutečností zjištěných v protokolu vydal dne 3.12.2012 příkaz, kterým uznal účastníka řízení vinným ze spáchání správního deliktu podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti a uložil pokutu ve výši 450.000 Kč. V zákonné lhůtě podal účastník řízení proti platebnímu příkazu odpor, dne 22.1.2013 proběhlo provádění důkazů mimo ústní jednání, o čemž byl sepsán protokol, zúčastnil se ho zástupce účastníka řízení, který vyžádal lhůtu pro případné návrhy důkazů. Následovalo vyjádření k věci a dne 11.3.2013 a 25.3.2013 proběhlo provádění důkazů mimo ústní jednání výslechem svědků Ing. D. a M. C. Oblastní inspektorát práce vydal dne 17.4.2013 rozhodnutí, kterým uznal účastníka řízení vinným ze spáchání správního deliktu na úseku zaměstnanosti podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, kterého se dopustil tím, že umožnil fyzickým osobám panu J. F., G., M. a M. výkon závislé práce mimo pracovněprávní vztah na pracovišti Rezidence F. P. Uložil mu pokutu ve výši 250.000 Kč. S odvolacími námitkami v odvolání ze dne 7.5.2013 se žalovaný vypořádal v napadeném rozhodnutí, na něž se žalovaný odvolává ve vyjádření k žalobě, neboť žalobní námitky jsou obdobné námitkám odvolacím.

Z kontrolního spisu vyplývá, že dne 2.4.2012 byly s žalobcem sepsány informace o zjišťovaných o souvisejících skutečnostech jím poskytnuté, tento dokument žalobce podepsal, kde uvedl, že B. F. pracuje na základě živnostenského listu a je mezi nimi sjednána písemná „dohoda o práci“. S panem J. F., G., M. a M. neměl nic sjednáno a uvedl, které dny v měsíci lednu a únoru u něho pracovali. Pokud se týká docházky, odkázal na stavební deník stavbyvedoucího s tím, že docházky shoda uvedených pracovníků si vedl ve svém sešitě. Tito pracovníci pracovali podle požadavků stavby, byli domluveni na výši korun za hodinu a příslušné částky v hotovosti jim na ruku zaplatil. S B. F. si práci fakturovali. J. F., pan G., M., M. vykonávali na stavbě pomocné stavební práce. Následujícího dne se zavázal doložit data narození a bydliště. Dne 3.4.2012 v rámci podání vysvětlení předložil dohody o provedení práce se všemi osobami uvedenými shora, až na B. F. a uvedl, že jde o lidi, kteří nemají stálé zaměstnání a příležitostně si přivydělávají a od 30.1. do 3.2.2012 a od 20.2. do 23.2.2012 je potřeboval na pomocné stavební práce. Popřel, že by předešlý den uvedl, že s těmito osobami neměl nic sjednáno. Protokol o výsledku kontroly účastník řízení nežádal přezkoumat. V protokolu je uvedeno, že k předložení dohod o provedení práce u shora uvedených fyzických osob došlo poté, co byly dodatečně vystaveny ke zlegalizování jinak nelegální práce a musí se tedy vyhodnotit jako účelové.

Pokud se týká jednotlivých námitek žalobce v žalobě, k předloženým dohodám o provedení práce s fyzickými osobami uvedenými ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně se soud shoduje s posouzením správního orgánu I. stupně i žalovaného, že šlo o účelový krok ze strany žalobce a jejich řádné uzavření dne 30.1.2012 žalobce sám 2.4.2012 popřel svým tvrzením, že s těmito fyzickými osobami nemá nic uzavřeného, vypomáhali mu příležitostně, aby si přivydělali, protože nemají stálé zaměstnání a potřeboval je na pomocné stavební práce ve dnech uvedených ve výroku. Zdůrazňování žalobce, že si nesprávně vyložil pojem zaměstnanec, nemůže obstát, neboť s jedním z pracujících osob B. F. vlastníci živnostenský list měl sjednanou dohodu o provedení práce, odměňoval ho na základě vystavené faktury, tudíž nic nebránilo, aby uzavřel obdobné dohody se zbývajících osobami, které mu na stavbě vypomáhaly. Konečně neměl ani na pracovišti doklady prokazující existenci pracovněprávního vztahu, jak sám uvedl.

Pokud se týká námitky stran výkazů práce na pracovišti, kde namítal formální nedostatky ve vedení evidence docházky a způsob zpracování v lednu a únoru, tato námitka je zcela irelevantní, neboť jak z evidence docházky za měsíc leden a únor vyplývá i žalobce měl evidovanou docházku na pracovišti, stejně jako ostatní fyzické osoby, které identifikoval jako osoby jemu vypomáhající za účelem příležitostného výdělků. Existenci jejich přítomnosti na staveništi ve vykázaných dnech v evidenci docházky ani nepopřel a jak sám uvedl i on si vedl ve svém deníku evidenci docházky u těchto osob, které mu vypomáhaly.

Námitka žalobce, že při vydání rozhodnutí již nebyl živnostníkem, neboť živnost přerušil a nelze ho sankcionovat za porušení zákona o zaměstnanosti není důvodná a soud se ztotožňuje s posouzením této námitky žalovaným, tj. že ke skutku došlo v době, kdy žalobce neměl přerušeno živnostenské podnikání a tudíž je plně zodpovědný za nesplnění svých povinností. Námitka o nedostatečném zjištění skutkového stavu pro závěr, že byl spáchán správní delikt, není důvodná. Přítomnost fyzických osob z evidence docházky za měsíc leden a únor žalobce nepopřel, jak bylo uvedeno shora v uvedené dny byl rovněž na staveništi přítomen a jak sám tvrdil, vedl si pro sebe docházku osob, které mu pomáhaly s prací a je tudíž nepodstatné ve vztahu k věci, jak byla docházka vedena, kdo jí vedl, na základě čeho byli identifikováni pracovníci. V době prováděné kontroly žalobce nepopíral, že by uvedené fyzické osoby na stavbě nepracovaly, sám je jako osoby mu vypomáhající v evidenci identifikoval, proto námitka o neprůkaznosti evidence je zcela účelovým tvrzením.

Pokud se týká námitky, že správní orgány nevyhověly důkaznímu návrhu provést výslech svědků, osob, které s ním pracovaly na staveništi k otázce uzavření dohody o provedení práce, jejího podpisu, není námitkou důvodnou. Jak správně uvedly správní orgány, nebylo důvodu tomuto návrhu vyhovět vzhledem k tomu, že sám žalobce při provedené kontrole, až na B. F. uvedl, že s těmito osobami neměl nic uzavřeno, pouze jim sdělil, kolik korun jim vyplatí za hodinu a vyplácel je hotově. Že by tyto osoby stvrdily uzavření dohody o provedení práce v době poté, co byl žalobce uznán vinným ze páchaní správního deliktu a uložena mu pokuta 450.000 Kč a teprve po podaném odporu v průběhu dalšího řízení žalobce navrhl výslech svědků, osob uvedených v rozhodnutí a M. C., když do té doby byl v průběhu prováděné kontroly zcela nečinný, nevyužíval práva podávat návrhy na přezkoumání protokolu o výsledku kontroly a dalších úkonů před vydáním příkazu dne 26.11.2012 je nadbytečná. Jeho důkaznímu návrhu na výslech svědků bylo vyhověno z části, když byla vyslechnuta svědkyně M. C., která s odstupem jednoho roku tvrdila skutečnosti stran uzavření dohod o provedení práce s osobami samozřejmě ve prospěch žalobce. B. F. pracující s živnostenským oprávněním, několikrát předvolaný, předvolání ignoroval a nebyl správním orgánem vyslechnut. Neprovedení výslechů těchto fyzických osob bylo správním orgánem I. stupně i žalovaným dostatečně odůvodněno, neboť oba dva orgány dospěly k závěru, že neexistují důvodné pochybnosti týkající se výkonu práce těchto osob pro žalobce v kontrolovaném období, neboť on vše sám potvrdil jako účastník řízení včetně toho, že ztotožnil v evidenci docházky osoby, které mu v uvedené dny příležitostně za účelem přivýdělku s prací vypomáhaly.

Na základě shora uvedeného soud shledal tyto žalobní námitky nedůvodnými.

V další části se soud zabýval výší uložené pokuty. Soud má za to, že protiústavnost ustanovení, podle něhož byla pokuta uložena, je natolik zásadní vadou, že k ní musí přihlédnout ex offio (k obdobnému závěru dospěl zdejší soud již v rozsudku ze dne 16. 10. 2014, č. j. 62 A 81/2012-67 zabývajícím se touto právní otázkou, v němž s odkazem na závěr Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 126/2002-27,

dostupného na www.nssoud.cz, že „povinnost krajského soudu a správních orgánů zabývat s dodržením ústavního principu povinnosti použít pozdější právní úpravu, jestliže je pro pachatele příznivější“, dovedl, že zjištěná protiústavnost ustanovení, podle něhož správní orgány postupovaly, je vadou obdobně závažnou a soud by tuto skutečnost měl v řízení zohlednit ex offio).

V této věci byla žalobci stejně jako v případě vedeném pod sp. zn. 62 A 81/2012 uložena pokuta podle ust. § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti ve výši 250.000 Kč. Podle tohoto ustanovení se v rozhodném znění za správní delikt podle ust. § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti uloží pokuta do 10.000.000 Kč, nejméně však 250.000 Kč.

Plénum Ústavního soudu nálezem ze dne 16. 9. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 52/13, dostupným na <http://nalus.usoud.cz> vyhovělo návrhu Městského soudu v Praze a zrušilo ust. § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti, ve znění zákona č. 367/2011 Sb. a zákona č. 1/2012, ve slovech „nejméně však ve výši 250.000 Kč“, neboť shledalo, že je v rozporu s čl. 1, čl. 4, čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a čl. 1 Dodatkového protokolu č. 1 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod. Ústavní soud dospěl k závěru, že zrušené ustanovení, které již bylo sice novelizováno (s účinností od 1. 1. 2015 byla minimální částka pokuty snížena na 50.000 Kč), ale je stále ještě aplikovatelné, brání řádné individualizaci konkrétního případu, neboť spodní hranice pokuty je stanovena v takové výši, že omezuje rozhodující správní orgány přihlídnout ke specifickým okolnostem různých případů, jakož i k osobám delikventů a jejich majetkovým poměrům. Jde zjevně o nepřiměřenou výši spodní hranice pokuty, která dosahuje ústavní dimenze, a je zřejmé, že rozhodnutí správních orgánů by nemohla být v důsledku posuzované právní úpravy v nezanedbatelném množství případů spravedlivá, a tedy ani ústavně konformní.

V projednávané věci v době rozhodování žalovaného o pokutě bylo zrušené ustanovení platné a účinné a žalovaný při ukládání pokuty postupoval v souladu se zákonem. Skutečnost, že Ústavní soud vysloví protiústavnost tohoto ustanovení a zruší je, nebyla a ani nemohla být žalovanému známa. Tato skutečnost se stala jistou až vyhlášením výše uvedeného nálezu Ústavního soudu a je třeba na ni nahlížet jako na „novotu“, tedy okolnost, o které žalovaný během správního řízení nevěděl, zatímco krajskému soudu v době řízení o žalobě byla již dobře známa.

Procesní postup krajského soudu v případě existence skutkových či právních novot je upraven v § 75 odst. 1 s. ř. s., podle něhož při přezkoumávání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Jak již ale uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 28. 3. 2007, č. j. 1 As 32/2006 - 99, zveřejněném ve Sb. NSS pod č. 1275/2007, dostupném na www.nssoud.cz, „přes uvedené znění zákona však může být aplikace této zásady v praxi omezena. Z již dlouhodobé a konstantní judikatury Ústavního soudu se totiž podává, že při přezkoumání rozhodnutí správního orgánu nemůže soud vycházet z právního stavu, který tu byl v době jeho vydání, jestliže tato úprava byla v mezidobí zrušena Ústavním soudem pro neústavnost. Tato ústavně konformní interpretace ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. je již běžně reflektována i judikaturou soudů obecných, včetně Nejvyššího správního soudu. V této souvislosti lze zmínit např. rozsudek ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 A 48/2002 - 98, kde Nejvyšší správní soud konstatoval, že nelze trvat na formálním naplnění procesního předpisu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) při vědomí, že by tím soud sice konal podle jeho textu, nikoli však smyslu. Došlo-li tedy v době po vydání napadeného správního rozhodnutí ke změně právního stavu v důsledku zrušení právního

předpisu Ústavním soudem pro neústavnost, není pochyb o tom, že taková změna musí být (navzdory zcela jednoznačnému znění § 75 odst. 1 s. ř. s.) zohledněna“.

Uvedený závěr je nepochybně aplikovatelný i na nyní projednávaný případ. Byť bylo v době rozhodování žalovaného o pokutě zrušené ustanovení § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti platné a účinné, soudu nezbylo, než s ohledem na zrušení předmětného ustanovení Ústavním soudem pro neústavnost napadené rozhodnutí zrušit a žalovaného zavázat, aby o pokutě rozhodoval znovu.

Soud shrnuje, že žalovaný tedy nepochybil, pokud dospěl k závěru, že žalobce správní delikt podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti spáchal. Pokutu ale uložil podle protiústavního ustanovení a je tedy třeba, aby o pokutě rozhodl znovu a přihlédl přitom ke konkrétnímu případu, aniž by byl vázán nepřiměřeně vysokou spodní hranicí pokuty.

Vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí potvrzovalo jediným výrokem prvostupňové rozhodnutí jako celek, nezbylo soudu nic jiného, než zrušit napadené rozhodnutí celé podle § 78 odst. 1 s. ř. s. Podle § 78 odst. 4 s. ř. s. soud vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. V něm je žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 7 s. ř. s. V dané věci byl žalobce úspěšný z části a to v části týkající se výše uložené pokuty z důvodu uvedených shora, proto má podle soudu právo na náhradu poloviny náhrady nákladů řízení. Zástupce žalobce požadoval náhradu nákladů řízení podle písemného podání ze dne 23.5.2014 a to odměnu za 2 úkony právní služby po 3.100 Kč podle ust. § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhl. č. 177/1996 Sb. v účinném znění (dále jen advokátní tarif) - převzetí a příprava věci, sepsání žaloby a 2x režijní paušál po 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), tj. 6.800 Kč. Připojil doklad, že je plátcem DPH, soud tudíž částku 6.800 Kč navýšil o 1428 Kč, polovina činí částku 4.114 Kč, kterou je žalovaný povinen zaplatit do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 31. března 2016

JUDr. Milada Haplová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Karolina Marešová